

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Poznaniu rozpatrywał sprawę:

1. R. P. oskarżonego o to że:

I. w okresie od (...) r. do (...) r. w powiecie (...) i (...) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w skład której wchodził Ł. W. i W. W. (1),

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

II. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1) oraz wspólnie i w porozumieniu z M. G., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) o wartości 105.000 zł na szkodę J. i A. P. (1),

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk

III. w dniu (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. oraz wspólnie i w porozumieniu z K. S., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 61.663 zł na szkodę (...) sp. z o.o. w W.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

IV. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z W. W. (1) i Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki „P.” (...) o nr rej. (...) o wartości 58.000 zł wraz z znajdującymi się wewnątrz dwiema butlami do nurkowania, wężykami niskiego ciśnienia oraz płytami o łącznej wartości 1.700 zł na szkodę K. D. i (...) Towarzystwo (...) S.A. w P.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

V. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) o wartości 10.500 zł na szkodę K. J. (1),

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

VI. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...)” o nr nadwozia (...) o wartości 6.500 zł na szkodę R. F.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

VII. w okresie od (...) do (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki J. (...) o nr nadwozia (...), wartości 16.000 zł na szkodę R. K.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

VIII. w dniu (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...)” (...) o nr rej. (...), wartości 11.000 zł na szkodę S. S.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

IX. w okresie od (...) do (...) r. w S. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki „P.” (...) o nr rej. (...), wartości 50.000 zł na szkodę (...) S.A. w P.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

X. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki H. (...)” o nr rej. (...), wartości 30.000 zł na szkodę K. H.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XI. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...)” o nr rej. (...), wartości 15.900 zł na szkodę A. P. (2) i (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XII w dniu (...) r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...)” o nr rej. (...), wartości 45.000 zł na szkodę K. M.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XIII. w okresie od (...) do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...)” o nr rej. (...), wartości 15.000 zł na szkodę J. K. (1),

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XIV. w dniu (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki „P.” (...) o nr rej. (...), wartości 30.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o. w W. i (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XV. w okresie od (...) do (...) r. we W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki „R.” (...) o nr rej. (...), wartości 28.000 zł na szkodę H. F.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XVI. w okresie od (...) do (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) 57, wartości 10.000 zł na szkodę P. H.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XVII. w dniu (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), wartości 26.000 zł na szkodę M. Z.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XVIII w okresie od (...)do (...) r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki F. (...)” o nr rej. (...), wartości 15.200 zł na szkodę J. K. (2) i (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XIX w dniu (...) r. w T. P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...)” nr rej. (...), wartości 40.000 zł na szkodę W. D.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XX. w dniu (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki S. (...)” o nr rej. (...), wartości 46.000 zł na szkodę P. J. i (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXI. w dniu (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki O. (...)” o nr rej. (...), wartości 28.000 zł na szkodę (...) sp. z o.o. w W.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXII. w okresie od (...)do (...) r. w Z., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), wartości 4.000 zł na szkodę K. J. (2),

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXIII. w dniu (...) r. w J., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. oraz wspólnie i w porozumieniu z K. S., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki (...) o nr rej. (...) o wartości 40.000 zł na szkodę B. D.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXIV. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z W. W. (1) i Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki „P.” (...)o nr rej. (...), wartości 40.000 zł na szkodę (...) S.A. we W.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXV. w okresie od (...) do (...) r. w P. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, włamał się do warsztatu mechanicznego skąd następnie dokonał kradzieży:

- samochodu marki D. (...)” o nr rej. (...), wartości 28.000 zł na szkodę J. W.,
- samochodu marki R. (...)” o nr rej. (...), wartości 41.300 zł na szkodę (...) S.A. we W.,
- narzędzi, wyposażenia warsztatu mechanicznego, części elektronicznych oraz radioodtwarzacza marki (...) z samochodu marki V. (...)” o łącznej wartości 30.000 zł na szkodę J. D. (1) i (...) S.A.,
- radioodtwarzacza marki (...) o wartości 1.200 zł z samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) na szkodę G. D.,

- części i wyposażenia pochodzących z samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), wartości 18.000 zł na szkodę T. B. i (...) S.A.,

- części i wyposażenia pochodzących z samochodu marki „R. (...) o nr rej. (...) o łącznej wartości 35.000 zł na szkodę G. M. i (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § kk w zw. z art. 65 kk.

XXVI. w dniu (...) r. w B., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (2), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki „P.” (...)o nr rej. (...), wartości 30.000 zł na szkodę M. C. i Towarzystwa (...),

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXVII. w dniu (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki (...) o nr rej. (...), wartości 25.000 zł na szkodę M. F.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXVIII. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), wartości 28.300 zł wraz ze znajdującym się wewnątrz wózkiem dziecięcym o wartości 800 zł na szkodę W. i M. M. (1),

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXIX. w dniu(...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), wartości 30.000 zł na szkodę (...) sp z o.o. w D.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXX. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki H. (...) o nr rej. (...), wartości 40.000 zł na szkodę Bank (...) S.A. W P.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXI. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki „R.” (...)o nr rej. (...), wartości 30.400 zł na szkodę D. S.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXII. w okresie od (...)do (...) r. we W., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu do garażu dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), wartości 40.000 zł na szkodę J. i B. B. oraz (...) S.A.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXIII. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), wartości 28.000 zł na szkodę A. A.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXIV. w okresie od (...)do(...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki „P.(...)o nr rej. (...), wartości 10.000 zł na szkodę M. W. (1),

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXV. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), wartości 30.000 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w S.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXVI w okresie od (...) r. do dnia (...) r. w L. i P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z W. W. (1) i Ł. W. oraz wspólnie i w porozumieniu z E. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, doprowadził Towarzystwo (...) S.A. w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC nr polisy (...) samochodu F. (...) o nr rej. (...) w wysokości 25.101,50 zł E. W. za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika (...) S.A. co do zaistnienia kolizji drogowej samochodu T. (...) o nr rej. (...) z samochodem F. (...) o nr rej. (...) oraz powstałych uszkodzeń w samochodzie T. (...) będących podstawą do wypłaty odszkodowania oraz użyciu sfałszowanej faktury VAT nr (...) z dnia (...)r. nie istniejącej firmy PW (...) w O. dotyczącej holowania samochodu z miejsca kolizji,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXVII w okresie od (...)do (...) r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z Ł. W. i W. W. (1), czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, po uprzednim włamaniu dokonał kradzieży samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł na szkodę J. i P. B.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXVIII w okresie od (...)do (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z W. W. (1) i Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał kradzieży samochodu „P.(...)o nr rej. (...), wartości 23.500 zł na szkodę W. P.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 kk.

XXXIX w dniu (...) r. w S., działając w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej z Ł. W., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, dokonał:

- włamania do samochodu (...) o nr rej. (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza (...), pięciu kół samochodu i płyt CD o łącznej wartości 3.010 zł i uszkodzenia stacyjki, obudowy kolumny kierowniczej samochodu (...) o nr rej. (...), wartości 3.000 zł na szkodę I. S.,

- włamania do samochodu D. (...) o nr rej. (...) a następnie zaboru w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza (...) wartości 500 zł oraz czterech kół o wartości 1.200 zł i uszkodzenia drzwi tylnych lewych samochodu D. (...)” o nr rej. (...), wartości 1.500 zł na szkodę Z. S. (1),

• kradzieży samochodu O. (...)” o nr rej. (...) wartości 21.000 zł na szkodę M. B. i (...) S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 kk.

2. M. G. oskarżonego o to, że:

XL. w okresie od (...)do (...) r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., W. W. (1) i Ł. W., dokonał kradzieży samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) o wartości 105.000 zł na szkodę J. i A. P. (1),

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

3. Z. S. (2) oskarżonego o to, że:

XLI. w dniu (...)r. w P., w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC samochodu „R. (...) o nr rej. (...) zawartego z (...) S.A. zawiadomił Komisariat Policji (...) w P. o nie popełnionym przestępstwie kradzieży samochodu „R.” (...)o nr rej. (...), a następnie będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu przygotowawczym o sygnaturze (...) podając okoliczności jej dokonania, czym doprowadził dnia (...) r. Towarzystwo (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 42.600 zł,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 233 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

XLII. w okresie od (...) r. do (...) r. w P., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC nr polisy (...) samochodu V. (...) o nr rej. (...) zawartego z (...) S.A. II Inspektorat w P., wspólnie i w porozumieniu z P. K., M. W. (2) i P. S., po zgłoszeniu celowo spowodowanej szkody kolizji samochodu V. (...) o nr rej. (...) z samochodem (...) o nr rej. (...) i okoliczności jej powstania, będących podstawą do wypłaty odszkodowania doprowadził (...) S.A. II Inspektorat w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę w dniu 07.01.2005 r. na jego rzecz odszkodowania w wysokości 6.745,69 zł,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 298 § 1 kk w zw. z art 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

4. R. W. oskarżonego o to, że:

XLIII. w okresie od (...) do (...) r. w K. i P., w celu uzyskania korzyści majątkowej w wysokości 2.000 zł, pełniąc funkcję Kierownika Wydziału Likwidacji Szkód w Ekspozyturze Okręgowej w (...) S.A., pomógł E. W., W. W. (1), R. P. i Ł. W. w doprowadzeniu Towarzystwa (...) S.A. w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 25.101,50 zł, poprzez potwierdzenie w protokole oględzin z dnia (...) r., iż w samochodzie T. (...) koloru czarnego o nr nadwozia (...) i nr silnika (...) znajdują się znaki identyfikacyjne nadwozia (...) i silnika (...) fabrycznie przynależne do samochodu T. (...) o nr rej. (...) koloru czerwonego oraz zakwalifikowanie uszkodzeń do naprawy poprzez ich wymianę a nadto stwierdził, iż w czynności tej udział brała E. W. - niezgodnie ze stanem faktycznym a zgodnie z żądaniem Ł. W.,

to jest o przestępstwo z art. z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 kk.

5. M. P. oskarżonego o to, że:

XLIV. w okresie od (...) r. do (...) r. na skrzyżowaniu trasy (...) z drogą z P. do K. i w P., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia OC samochodu S. (...) o nr rej. (...) zawartego z Towarzystwem (...) S.A. Oddział w P. nr polisy (...), wspólnie i w porozumieniu z Ł. W., T. S. i M. J. upozorował będącą podstawą do wypłaty odszkodowania kolizję drogową samochodu S. (...) o nr rej. (...) z motocyklem (...) o nr rej. (...) a następnie, po zgłoszeniu przez T. S. szkody i okoliczności jej powstania i przedłożeniu sfalszowanej Karty Informacyjnej z Leczenia Szpitalnego T. S.

w Szpitalu Wojewódzkim w P. z dnia (...)r., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Towarzystwo (...) S.A. Oddział w P. w łącznej kwocie 38.660,86 zł poprzez wypłatę w dniu (...) r. na jego rzecz odszkodowania za uszkodzenia powstałe w motocyklu w kwocie 21.700 zł, wypłatę na rzecz T. S. w dniu (...) r. odszkodowania za uszkodzony kask, kurtkę, spodnie, rękawice, buty w wysokości 6.960,86 zł oraz wypłatę w dniach (...)r. i (...) r na rzecz T. S. zadośćuczynienia za doznane obrażenia ciała w wysokości 10.000 zł,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w P.:

1. Uznał oskarżonego R. P. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie I, tj. występku z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. Uznał oskarżonego R. P. za winnego zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób opisany w punktach II- XXII i XXXVIII, z tą zmianą, że w zakresie zarzutu II sąd wyeliminował działanie oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z M. (...), a nadto przyjął, że w/w czynów dopuścił się w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, co stanowi ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
3. Uznał oskarżonego R. P. za winnego zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób opisany w punktach XXIII-XXXV i XXXVII przy przyjęciu, że dopuścił się ich w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, tj. ciągu przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
4. Uznał oskarżonego R. P. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XXXVI, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
5. Uznał oskarżonego R. P. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XXXIX z tą zmianą, że przyjął, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
6. Na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonemu R. P. w punktach od 1 do 5 kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę łączną 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
7. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. P. na poczet orzeczonej w punkcie 6 kary łącznej pozbawienia wolności okres jego faktycznego pozbawienia wolności w formie tymczasowego aresztowania od dnia 20 czerwca 2005 roku do dnia 28 listopada 2005 roku, uznając w tym zakresie karę tę za wykonaną;
8. Uniewinnił oskarżonego M. G. od stawianego mu zarzutu opisanego w punkcie XL i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
9. Uznał oskarżonego Z. S. (2) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XLI z tą zmianą, że przyjął, iż czynu tego dopuścił się w okresie od 1.02.2005 roku do 7.06.2005 roku oraz że nie działał w warunkach czynu ciągłego z art. 12 kk, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 238 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art.

11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

10. Uznał oskarżonego Z. S. (2) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XLII z tą zmianą, że nie przyjął, iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego z art. 12 kk - w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 298 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

11. Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonemu Z. S. (2) w punktach 9 i 10 kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę łączną 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

12. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. S. (2) kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

13. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu Z. S. (2) na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres jego pozbawienia wolności w formie tymczasowego aresztowania od 15 grudnia 2005 roku do 10 lutego 2006 roku, tj. 57 dni, uznając karę łączną grzywny za wykonaną w zakresie 114 stawek dziennych;

14. Uznał oskarżonego R. W. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XLIII, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 37a kk wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

15. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okres jego faktycznego pozbawienia wolności w formie zatrzymania w dniu 31 stycznia 2006 roku – 1 (jeden) dzień, uznając karę grzywny za wykonaną w zakresie 2 (dwóch) stawek dziennych;

16. Uznał oskarżonego M. P. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XLIV z tą zmianą, że wyeliminował z opisu i kwalifikacji czynu to, iż oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego z art. 12 kk - w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 37a kk wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

17. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu M. P. na poczet orzeczonej kary grzywny, okres jego faktycznego pozbawienia wolności w formie zatrzymania w dniu 5 lipca 2006 roku – 1 (jeden) dzień, uznając karę grzywny za wykonaną w zakresie 2 (dwóch) stawek dziennych;

18. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. P. obowiązek częściowego naprawienia wyrządzonych popełnionymi przestępstwami szkód i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz :

- S. S. kwotę 5.500 złotych
- K. H. kwotę 15.000 złotych solidarnie z W. W. (1)
- (...) SA kwotę 6275,38 złotych
- (...) SA solidarnie kwotę 19,333,33 złotych

- K. J. (1) kwotę 5250 złotych
- R. F. kwotę 3250 złotych
- (...) SA kwotę 16 666,66 złotych
- A. P. (2) i (...) SA solidarnie kwotę 7950 złotych
- K. M. kwotę 15000 złotych
- J. K. (1) kwotę 5000 złotych
- F. (...) sp z o.o. i (...) SA solidarnie kwotę 10000 złotych
- H. F. kwotę 9333,33 złotych
- M. Z. kwotę 8666,66 złotych
- J. K. (2) i (...) SA solidarnie kwotę 5066,66 złotych
- P. J. i (...) SA solidarnie kwotę 15333,33 złotych
- (...) sp.z o.o. kwotę 14000 złotych
- J. W. kwotę 9333,33 złotych
- J. D. (2) i (...) SA solidarnie kwotę 10000 złotych
- G. D. kwotę 400 złotych
- T. B. i (...) SA solidarnie kwotę 6000 złotych
- G. M. i (...) SA solidarnie kwotę 11666,66 złotych
- (...) SA kwotę 10000 złotych
- M. F. kwotę 8333,33 złotych
- M. i W. M. solidarnie kwotę 9433,33 złotych
- (...) SA solidarnie kwotę 10133,33 złotych
- (...) SA solidarnie kwotę 13333,33 złotych
- A. A. kwotę 9333,33 złotych
- J. B. i (...) SA solidarnie kwotę 10000 złotych
- W. P. i (...) SA solidarnie kwotę 7833,33 złotych
- I. G. kwotę 3005 złotych
- M. B. i (...) SA solidarnie kwotę 10500 złotych;

19. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego Z. S. (2) obowiązek naprawienia wyrządzonych popełnionymi przestępstwami szkód i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz :

- Towarzystwa (...) SA kwotę 42600 złotych
- (...) SA kwotę 6.745,69 zł;

20. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego M. P. obowiązek częściowego naprawienia wyrządzonej popełnionym przestępstwem szkody i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz Towarzystwa (...) S.A. Oddział w P. kwotę 9665,21 złotych;

21. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 633 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 3 i 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.), ustalając, że oskarżeni ponoszą koszty procesu w częściach różnych, zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- R. P. koszty sądowe w 1/5, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 1900 złotych,
- Z. S. (2) koszty sądowe w 1/50, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 660 złotych,
- R. W. koszty sądowe w 1/100, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 750 złotych,
- M. P. koszty sądowe w 1/100, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 400 złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych R. P. i R. W. oraz prokurator.

Obrońca R. P. podniósł następujące zarzuty:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k.:

- poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, a co miało polegać na dowolnej, bo dokonanej przy użyciu wybiórczo i niekonsekwentnie zastosowanych kryteriów oraz na niezgodnej z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania, ocenie dowodów i odmowę uznania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. P. oraz Ł. W., a także świadka W. W. (1), w zakresie w którym zaprzeczyli oni, aby działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo że oskarżeni konsekwentnie wyjaśniali, że pomiędzy nimi nie było stosunku zależności, nie było sytuacji, aby ktoś wydawał polecenia innym, nie istniała ustalona struktura, a kradzieże dokonywane były w zależności od sytuacji finansowej jej członków, wobec czego prawidłowa ocena tych wyjaśnień winna prowadzić do wniosku, że współdziałanie oskarżonych w popełnieniu przestępstwa nie miało charakteru działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

- poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na dowolnej, bo dokonanej przy użyciu wybiórczo i niekonsekwentnie zastosowanych kryteriów i niezgodnej z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania, ocenie dowodów i odmowę uznania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. P., w zakresie w którym konsekwentnie utrzymywał, że nie brał udziału w kradzieży samochodu T. (...) nr rej. (...) i jednocześnie uczynienie podstawą skazania oskarżonego za ten czyn zeznań Ł. W., W. W. (1) oraz M. G., podczas gdy ich zeznania winny zostać ocenione jako dowód z pomówienia, a w konsekwencji naruszenie zasady domniemania niewinności oraz nieuwzględnienie zaistniałych w sprawie, a niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, pomimo sprzecznych wersji zdarzenia oraz braku obiektywnego materiału dowodowego, który mógłby te wątpliwości rozwiązać,

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku dowodów, okoliczności oraz przyczyn, na których Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie dotyczące obowiązku naprawienia szkody przez R. P., co w konsekwencji uniemożliwia odtworzenie procesu wydawania przez Sąd zaskarżonego rozstrzygnięcia, w szczególności w zakresie ustalenia wysokości szkód oraz udziału poszczególnych oskarżonych w jej naprawieniu,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść w zakresie w jakim Sąd przyjął, że R. P. w okresie od(...) r. do (...)r. w powiecie (...) i (...) brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w skład której wchodzili Ł. W. i W. W. (1) co doprowadziło do skazania R. P. za czyn z art. 258 § 1 k.k., a także uznania, że czynów opisanych w punkcie II – XXXIX dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że taka grupa istniała, ponieważ pomiędzy oskarżonymi nie istniał ośrodek decyzyjny, brak było także stabilnego oraz trwałego podziału zadań i funkcji, będących niezbędnymi elementami grupy, a oskarżonych nie łączyła żadna struktura organizacyjna, a ponadto samo zorganizowanie pewnych działań i zachowań współsprawców nie może być utożsamione z popełnieniem przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

4) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w sprawie ziściły się wszelkie przesłanki do zastosowania przez Sąd I instancji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec R. P., bowiem już na etapie postępowania przygotowawczego ujawnił on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia,

5) rażącą niewspółmierność kary 4 lat pozbawienia wolności, jako nieadekwatną do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 § 1 k.k., w szczególności nie uwzględniającą warunków osobistych sprawcy oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa oraz faktu, że pomiędzy zaprzestaniem czynów przestępczych, a momentem wymierzenia kary upłynęło 13 lat, a w takim czasie oskarżony nie wszedł w konflikt z prawem, prowadził ustabilizowany tryb życia – założył rodzinę, jest ojcem 2 dzieci w wieku 3 i 5 lat, a ponadto bez uwzględnienia, że wyrwanie oskarżonego po takim okresie ze społeczeństwa, w którym w pełni prawidłowo funkcjonuje, w żadnym stopniu nie realizuje funkcji kary w zakresie prewencji indywidualnej.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz poprzez wyeliminowanie z opisu czynów wskazanych w punktach III – XXXIX części wstępnej wyroku „działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i nadzwyczajne złagodzenie kary albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. W. podniósł zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mających wpływ na jego treść, a polegających na:

- przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, pomimo iż Ł. W. zaprzeczył, jakoby oskarżony miał jakąkolwiek wiedzę, że pojazd T. (...) nr rej. (...) nie jest pojazdem, który brał udział w zdarzeniu drogowym podlegającym weryfikacji przez R. W.,

- przyjęciu, że oskarżony przyjął od Ł. W. kwotę 2 000 złotych, jako zapłatę za „powierzchowne” wykonanie oględzin pojazdu, podczas gdy zarówno R. W., jak i Ł. W. wskazali, iż kwota ta dotyczyła zakupu opon przez R. W.,

- przyjęciu, że oskarżony wykonując czynności polegające na oględzinach pojazdu był w stanie stwierdzić, iż sprawdzany pojazd w istocie nie jest pojazdem, który miał być przedmiotem oględzin.

Nadto obrońca oskarżonego R. W. podniósł zarzut obrazy „prawa procesowego, w szczególności przepisów art. 4, 5 § 2, 7 oraz 410 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego”.

Ostatecznie obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego co do R. P., Z. S. (2), R. W. i M. P. w zakresie orzeczenia o karze i podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych im kar jednostkowych (za poszczególne przypisane

im przestępstwa), jak i kar łącznych orzeczonych wobec R. P. i Z. S. (2), przy czym w samym zarzucie, poza wskazaniem kar, które orzekł Sąd Okręgowy i które miałyby być „niewspółmierne”, nie określono na czym owa rażąca niewspółmierność miałaby polegać, tj. jakie okoliczności miałyby o tym świadczyć.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, która miałaby polegać na tym, że:

1) odnośnie R. P.:

- za czyn z art. 258 § 1 k.k. zostanie mu wymierzona taka sama kara pozbawienia wolności, jaką wymierzył Sąd Okręgowy,

- za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zostanie mu wymierzona taka sama kara grzywny, jaką orzekł Sąd I instancji, a kara pozbawienia wolności zostanie zaostrożona z 2 lat do 2 lat i 6 miesięcy,

- za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zostanie mu wymierzona taka sama kara pozbawienia wolności, jaką orzekł Sąd I instancji, a kara grzywny zostanie obostrzona poprzez wymierzenie jej w rozmiarze 200 stawek, a nie 150 stawek, jak to uczynił Sąd Okręgowy,

- za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzona mu kara pozbawienia wolności zostanie obostrzona z 8 miesięcy do 1 roku, a grzywna zostanie orzeczona w takim samym rozmiarze, w jakim uczynił to Sąd Okręgowy,

- za czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzona mu kara pozbawienia wolności zostanie obostrzona z 1 roku i 3 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy, a zarazem grzywna zostanie obniżona z 80 stawek dziennych do 50 stawek dziennych – przy niezmienionej wartości jednej stawki dziennej,

- kara łączna pozbawienia wolności zostanie obostrzona do 6 lat (orzeczono 4 lata), a kara łączna grzywny do 300 stawek dziennych (orzeczono 250 stawek dziennych);

2) odnośnie Z. S. (2):

- za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 238 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kara pozbawienia wolności zostanie obostrzona z 9 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy, a kara grzywny zostanie obniżona ze 100 stawek do 75 stawek dziennych, przy czym wartość jednej stawki zostanie ustalona w wysokości 30 złotych zamiast 20 złotych,

- za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kara pozbawienia wolności zostanie obostrzona z 6 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a kara grzywny zostanie obostrzona z 40 stawek do 75 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych,

- kara łączna pozbawienia wolności zostanie obostrzona z jednego roku do 2 lat pozbawienia wolności i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,

- kara łączna grzywny zostanie obostrzona do 150 stawek dziennych (orzeczono 120 stawek), a wartość jednej stawki zostanie ustalona na kwotę 30 złotych;

3. odnośnie R. W. wymierzona mu zostanie kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, a kara grzywny zostanie orzeczona w takim samym rozmiarze, w jakim orzekł ją Sąd Okręgowy, tj. 150 stawek dziennych, ale wartość jednej stawki zostanie obniżona z 50 złotych do 30 złotych;

4. Odnośnie M. P. wymierzona mu zostanie kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, a kara grzywny zostanie orzeczona w takim samym rozmiarze, w

jakim orzekł ją Sąd Okręgowy, tj. 100 stawek dziennych, ale wartość jednej stawki zostanie obniżona z 40 złotych do 30 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

I. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. P..

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Po pierwsze, odnosząc się do zarzutu 1 - myślник pierwszy oraz do zarzutu 3, prawdą jest, że R. P., tak samo jak Ł. W. oraz W. W. (1), zaprzeczył, aby brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Zdaniem obrońcy, brak stosunku zależności między nimi, brak „ośrodka decyzyjnego”, jak też brak „stabilnego oraz trwałego podziału zadań i funkcji”, winno skutkować odrzuceniem kwalifikacji z art. 258 § 1 k.k. i poprzestanie „na przyjęciu wyłącznie działania wspólnie i w porozumieniu”. Niemniej sposób działania wyżej wymienionych, którzy sami opisali w swoich relacjach, oraz okoliczności popełnianych przez nich przestępstw, dały pełne podstawy do ustalenia znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., które zostało przypisane R. P.. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy jasno i przekonująco umotywowował swoje stanowisko w analizowanej kwestii, z którym w pełni zgadza się Sąd Apelacyjny. Sąd I instancji podkreślił mianowicie, że cechami zorganizowanej grupy przestępczej są „pewna wewnętrzna struktura organizacyjna (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jej trwałość, istnienie więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenia narzędzi do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzania go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami grupy” (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 5 czerwca 2002 r., sygn. akt II AKa 123/02, KZS 2002, Nr 7-8, poz. 46 i wyrok SA we Wrocławiu z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt II AKa 362/13, Legalis). Jak trafnie też zauważył Sąd Okręgowy, już z samych relacji R. P., Ł. W. i W. W. (1) wynika, że wszystkie wymienione elementy, składające się na udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zostały w niniejszej sprawie spełnione. Choć pomiędzy nimi nie istniał kategorycznie ustalony i ściśle przestrzegany podział ról, jak również ustalona hierarchia i podporządkowanie, to jednak wszystkie decyzje podejmowali wspólnie, koordynując wzajemnie swoje działania przy popełnianiu poszczególnych przestępstw, co oznacza istnienie więzów organizacyjnych. Rolę „kierowniczą”, „decyzyjną” spełniała cała trójka, która uzupełniała się w swoich działaniach i decyzjach. Sąd Apelacyjny uważa, że spełnienie warunku „pewnej formy kierownictwa”, wymaganego dla przyjęcia zorganizowanej grupy przestępczej, nie oznacza li tylko takiego układu, w którym jedna bądź większa ilość osób wydaje polecenia innym osobom, które muszą one spełnić, ponieważ w przeciwnym wypadku narażają się na negatywne konsekwencje ze strony „osób przełożonych”, co zakłada ze swej istoty istnienie „stosunku zależności” między tymi osobami. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, warunek „pewnej formy kierownictwa” jest spełniony również wtedy, gdy każda z osób wchodzących w skład grupy przestępczej ma udział w podejmowaniu wiążących decyzji, co do popełnianych w ramach grupy przestępstw i żadna z nich nie jest niejako „podporządkowana” innej osobie. Przyjęcie innego założenia prowadziłoby do pewnego paradoksu. Mianowicie za udział w grupie przestępczej odpowiedzialiby np. trzy osoby, z których jedna spełniałaby „kierowniczą rolę” w rozumieniu „ośrodka decyzyjnego”, a pozostali dwaj, od niej uzależnieni, wykonywaliby tylko jej polecenia „obawiając się negatywnych konsekwencji” – oczywiście nie w rozumieniu art. 26 k.k., natomiast za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. nie odpowiedzialiby trzy osoby, z których wszystkie „mające cechy przywódcze”, wspólnie, tj. na zasadzie wzajemnych dyskusji, przekonywania się, uzgodnień i wypracowywania kompromisów, kierowałyby rozległą działalnością przestępczą – decydując o wszystkich ważkich kwestiach. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, penalizowane w § 1 art. 258 k.k. „uczestnictwo” w zorganizowanej grupie przestępczej, nie może być utożsamiane z jej „kierowaniem”, co stanowi odrębny typ czynu zabronionego określony w § 3 tegoż artykułu. Spełnienie warunku „pewnej formy kierownictwa”, czy „koordynacji działań”, jaki winien być wymagany dla popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., ma miejsce także wówczas, gdy „uczestniczący” w grupie wspólnie nią kierują, wypracowując podejmowane decyzje na zasadzie „kompromisu”, który ich następnie wiąże, choć żaden z nich nie jest władny wydać drugiemu „polecenia”. Za takim rozumieniem znamienia „udziału w grupie” zdaje się opowiadać Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 19 marca 2015

r., wydanym w sprawie II AKa 28/15 (LEX nr 1663035). Na brak mechanizmów wymuszających posłuszeństwo członków grupy, a nawet barak jakichkolwiek przejawów kierownictwa, jako warunku przyjęcia kwalifikacji z art. 258 § 1 k.k., wskazuje także wyrok Sądu Apelacyjnego w K.z dnia (...) r., wydany w sprawie (...) i wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł.z dnia (...) r., wydany w sprawie(...) W „zorganizowaniu” zaś, wymaganym przez ustawodawcę dla występku z art. 258 § 1 k.k., konieczne jest niewątpliwie istnienie trwałości grupy, widoczne muszą być też pewne więzi organizacyjne, choć nie muszą przybierać żadnych formalnych tego przejawów oraz zauważalna winna być stała dążność do zaspokojenia nielegalnych potrzeb (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 17 lutego 2005 r., II AKa 233/04, Biuletyn SA w Łodzi 2005 r., Nr 15, s.9). R. P. wraz z Ł. W. i W. W. (1) popełnili szereg przestępstw, w szczególności polegających na kradzieży, w tym kradzieży z włamaniem, samochodów. Działali w okresie od 25 listopada 2003 r. do 20 czerwca 2005 r., tj. rok i siedem miesięcy, co niewątpliwie świadczy o trwałości działań grupy w zakresie dążności do stałego zaspokajania potrzeb jej członków. R. P., Ł. W. i W. W. (1), w ramach łączących ich więzów organizacyjnych, wspólnie planowali przestępstwa. Akceptowali również cel działania grupy, którym było popełnianie przestępstw i uzyskiwanie z tego korzyści majątkowych, z czego też uczynili sobie stałe źródło dochodu (tego ostatniego ustalenia skarżący nie kwestionuje!). Z socjologiczno-psychologicznego punktu widzenia, wyżej wymienieni tworzyli ściśle powiązaną grupę i to wręcz hermetyczną w stosunku do innych osób (poza wspomnianą trójką, tylko w dwóch przypadkach w kradzieży brała udział inna osoba, tj. K. S.). Łączące R. P., Ł. W. i W. W. (1) więzi organizacyjne obejmowały też sposób popełniania przestępstw (kradli samochody przy pomocy linki holowniczej lub wózka typu „motylek”). Ustalili zarazem miejsce, gdzie łup był transportowany i przechowywany (najczęściej posesja Ł. W. lub jego matki). Uzgodnili także sposób rozliczania się za skradzione samochody, który przedstawił Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (np. gdy samochód był zabierany przez Ł. W., to zawsze rozliczał się on z R. P. i W. W. (1) płacąc im po 500 lub 1000 złotych, bądź oddawał im stosowną ilość części samochodowych lub całe samochody). Niebagatelne znaczenie ma jednocześnie to, że R. P., w ramach opisanej grupy przestępczej, popełnił aż 38 przestępstw. Z pewnością więc była to „rozległa”, zakrojona na szeroką skalę działalność przestępcza.

R. P., Ł. W. i W. W. (1) mieli pełną świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w przedstawionym wyżej rozumieniu i działając z zamiarem bezpośrednim w niej uczestniczyli. Deklarowany przez nich, także przez R. P., brak świadomości udziału w grupie przestępczej, nie zasługuje na wiarę, gdyż pozostaje w sprzeczności ze sposobem prowadzenia przez nich działalności przestępczej i ma jedynie na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

Niezasadny okazał się więc zarzut 1 - myślnik pierwszy oraz zarzut 3.

Po drugie, odnośnie zarzutu 1 - myślnik drugi, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił wyjaśnienia R. P. w zakresie, w jakim nie przyznał się on do udziału w kradzieży samochodu marki T. (...) nr rej. (...). Przesłuchany po raz pierwszy na okoliczność kradzieży tego pojazdu, oskarżony utrzymywał, że w nocy z (...)na (...) r. zatelefonował do niego W. W. (1) prosząc o odebranie z parkingu przy plaży w S., ponieważ zgubił kluczyki do swojego auta marki H. (...). W miejscu, z którego odbierał kolegę nie widział żadnego pojazdu. Podczas kolejnego przesłuchania zmienił swoją wersję. Podał, że tej nocy spotkał się też z Ł. W. i mężczyzną o pseudonimie (...). Podwiózł Ł. W. po koło zapasowe, a następnie zabrał ze S. W. W. (1). W postępowaniu sądowym R. P. również nie przyznał się do udziału w kradzieży T. (...) nr rej. (...) i wyjaśnił, że podwoził jedynie do domu W. W. (1) i M. G. i dlatego tylko znalazł się na miejscu zdarzenia. Pomijając przedstawione niekonsekwencje w wersji prezentowanej przez oskarżonego, stwierdzić należy, że jest ona niewiarygodna, ponieważ zarówno Ł. W., jak i W. W. (1) w swoich relacjach obciążyli R. P.. Stwierdzili oni, że brał on udział w kradzieży T. (...) nr rej. (...) oraz opisali rolę jaka odegrał (stanie na czatach – obserwowanie miejsca zdarzenia, czy nie dzieje się nic niepokojącego oraz odwiezienie W. W. (1) po dokonaniu kradzieży). Ł. W. i W. W. (1) nie mieli żadnych powodów, aby bezpodstawnie pomawiać R. P. i to tym bardziej, że sami przyznali się do udziału w omawianym przestępstwie. Niewiarygodne okazały się zarazem sugestie R. P., że w tym przestępstwie brał udział M. G., a nie on. M. G. konsekwentnie zaprzeczał udziału w kradzieży T. (...) i jego wersja znalazła oparcie w relacjach Ł. W. i W. W. (1). Dlatego też nieprzyznanie się R. P. do kradzieży wymienionego pojazdu stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za ten czyn. Prawdą jest, że przyznał się on do

popelnienia szeregu innych kradzieży, ale miał istotny interes, aby zaprzeczyć udziałowi w kradzieży T. (...) chociażby z uwagi na stosunkowo wysoką wartość tego pojazdu w stosunku do większości innych skradzionych samochodów.

W tej sytuacji nie można uznać, aby ustalenie sprawstwa R. P., w kwestionowanym przez niego zakresie, było nieprawidłowe. Ocena Sądu Okręgowego, polegająca na oparciu się na relacjach Ł. W. i W. W. (1), nie nosi cech dowolności i mieści się w ramach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k. Nie występowały również w analizowanej części materiału dowodowego niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby usunąć zgodnie z regułą przewidzianą w art. 5 § 2 k.p.k., a odmienne twierdzenia obrońcy są jedynie jego subiektywnym odczuciem, nie mającym oparcia w zgromadzonym i prawidłowo ocenionym przez Sąd Okręgowy materiale dowodowym. Nadto Sąd Okręgowy nie pominął przy ocenie żadnego dowodu przeprowadzonego na rozprawie i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustosunkował się wyczerpująco do całości zgromadzonego materiału, a dotyczącego kradzieży przedmiotowego samochodu. Niezasadny okazał się zatem zarzut obrazy art. 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k., czyli zarzut oznaczony numerem 1 - myślnik drugi.

Po trzecie, odnośnie zarzutu 2, przyznać trzeba, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim orzeczono o obowiązku naprawienia szkody jest dość lakoniczne. Nie oznacza to jednak, że analizując to rozstrzygnięcie oraz zestawiając go ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności co do ilości osób współdziałających w popelnieniu poszczególnych przestępstw i mając na uwadze zapadły już prawomocny wyrok wobec W. W. (1), nie można odtworzyć sposobu rozumowania Sądu Okręgowego w zakresie ustalenia wysokości szkód oraz „udziału poszczególnych oskarżonych w jej naprawieniu”.

Analizując rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego i zestawiając go z materiałem wskazanym wyżej, nie ulega wątpliwości, że Sąd ten nałożył na oskarżonych, w tym na R. P., obowiązek naprawienia szkody nie solidarnie, choć mógł tak uczynić, lecz adekwatnie do udziału każdego z nich w jej wyrządzeniu. Przyjął jednocześnie, że ten udział jest równy, co oznacza, że jeżeli w popelnieniu przestępstwa brało udział np. trzech sprawców i jednym z nich był R. P., to zasądził od niego kwotę równą 1/3 wysokości szkody, a gdy był on jednym z dwóch sprawców, to zasądził od niego kwotę równą 1/2 wysokości szkody itd. Takie stanowisko jest w pełni racjonalne, jeżeli weźmie się pod uwagę to, że sprawcy działali wspólnie oraz w porozumieniu i obejmowali swoją świadomością całość szkody, która ma być wyrządzona i do jej wyrządzenia przyczyniali się de facto w równym zakresie – niezależnie od czynności, jakie w ramach podziału ról spełniali. Takie rozstrzygnięcie koreluje zarazem z wyrokiem, jaki zapadł już wobec W. W. (1), gdzie zobowiązano go do naprawienia szkody przy zastosowaniu opisanej zasady. Warto jednocześnie podkreślić, że przyjęty przez Sąd Okręgowy sposób naprawienia szkody, co do zasady, jest korzystniejszy dla oskarżonego, aniżeli solidarne zobowiązanie z innymi sprawcami (solidarność dłużników), odnośnie całości szkody, choć to zależy od realiów danego przypadku, ale w niniejszej sprawie rozwiązanie to, jest zasadne, sprawiedliwe i zgodne z prawem.

Z materiału dowodowego wynika, że w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy, na podstawie art. 46 § 1 k.k., nałożył na oskarżonych, w tym na R. P., stosowny obowiązek, szkody nie zostały naprawione. Ustosunkowując się do sugestii obrońcy w tym przedmiocie, zaznaczyć trzeba, że gdyby R. P. naprawił szkodę, w jakimkolwiek zakresie, to zapewne poinformowałby o tym Sąd, a nie uczynił tego. Nie uczynił też tego obrońca w apelacji, choć z pewnością stałoby się tak, gdyby były ku temu podstawy. Idąc dalej, Ł. W. nie żyje i brak jest jakichkolwiek danych, aby podjął działania zmierzające do naprawienia szkód, choćby w minimalnym zakresie. W. W. (1) został zaś zobowiązany do naprawienia szkody w stosownych, dotyczących go częściach i spełnienie przez niego obowiązku pozostaje bez wpływu na część, w jakiej R. P. został zobowiązany do naprawienia szkody. Brak też jest racjonalnych podstaw do przyjęcia, aby ktokolwiek inny naprawił wyrządzone szkody, a skarżący nie naprowadził w tym zakresie żadnych okoliczności.

Wartość szkód została ustalona w oparciu o stosowane dokumenty i zeznania świadków, które zasługują na wiarę i żadna ze stron nie kwestionowała tej okoliczności. Obrońca nie wskazał również w apelacji żadnych faktów i argumentów, które podważałyby ustalenia Sądu Okręgowego w tej części.

Sąd Okręgowy w niektórych przypadkach zasądził solidarnie na rzecz danych osób – właścicieli samochodów i firm ubezpieczeniowych obowiązek naprawienia szkody (solidarność wierzycieli). Stało się tak dlatego, że firmy te,

w zakresie w jakim zobowiązane są do pokrycia szkody, uważa się za pokrzywdzonego – art. 49 § 3 k.p.k. Z akt wynika jednocześnie, że do „pokrycia” tych szkód nie doszło. W apelacji obrońca stwierdza, że jest to „niezrozumiałe” rozstrzygnięcie, ale nie można abstrahować od tego, iż jest ono korzystniejsze dla oskarżonego. Oznacza bowiem, że spełnienie nałożonego obowiązku nastąpi, jeżeli oskarżony spełni świadczenie na rzecz jednego ze wskazanych podmiotów, a jedynie pomiędzy tymi ostatnimi będą musiały ewentualnie nastąpić odpowiednie rozliczenia.

Po czwarte, odnośnie zarzutu 4, nie jest prawdą, że Sąd Okręgowy miał obowiązek zastosować art. 60 § 3 k.k., a nie stosując go dopuścił się jego obrazy. Mimo, że sam obrońca ani w apelacji, ani też na rozprawie apelacyjnej (zapytany o to) nie potrafił wskazać konkretnie przestępstw, co do których przepis ten winien być zastosowany, to jednak z uzasadnienia apelacji oraz z oświadczenia obrońcy złożonego wobec Sąd Apelacyjny wynika, że chodzi o czyny do popełnienia, których oskarżony przyznał się podczas przesłuchania w dniu (...) r., w dniu (...)r. i w dniu (...)r. Sąd Apelacyjny zwraca jednak uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r. (I KZP 24/99, OSNKW 1999, z. 9-10, poz. 48), z której wynika, że przepis art. 91 § 1 k.k. ustanawia jeden z przypadków fakultatywnego nadzwyczajnego obostrzenia kary i w sytuacji, gdy oskarżony popełnił dwa lub więcej przestępstw, które stanowią ciąg w rozumieniu przytoczonego artykułu, ale tylko do części z nich spełnione są przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sąd „orzekając jedną karę za ten ciąg przestępstw, może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo wymierzyć karę według reguł określonych w art. 91 § 1 in fine k.k., tj. nawet z ewentualnym jej nadzwyczajnym obostrzeniem. Teza ta oparta jest na regulacji art. 57 § 2 k.k. Przepis ten zawiera regułę kolizyjną, dotyczącą zbiegu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i nadzwyczajnego obostrzenia kary i stanowi, że w takiej sytuacji, „sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo obostrzenie kary”. Przekonujące są argumenty Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu uchwały, że w analizowanym przypadku sąd orzekający nie ma alternatywy tylko pomiędzy dwoma skrajnościami, czyli albo nadzwyczajnym złagodzeniem kary albo nadzwyczajnym obostrzeniem kary. Użyte w art. 57 § 2 k.k. słowo „może” jednoznacznie bowiem wskazuje na to, że sąd ma trzecią możliwość, tj. może nie stosować nadzwyczajnego obostrzenia kary oraz nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzec karę w rozmiarze przewidzianym w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego przestępstwa składającego się na ciąg. Zaproponowane rozwiązanie znajdzie zastosowanie niezależnie od tego, czy przewidziane w art. 91 § 1 k.k. fakultatywne nadzwyczajne obostrzenie kary zbiegnie się z podstawą do fakultatywnego złagodzenia kary, czy też z podstawą do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, ponieważ art. 57 § 2 k.k. nie różnicuje tych sytuacji pod względem skutków zastosowania przewidzianej w nim reguły kolizyjnej. Pogląd ten, poza przytoczoną uchwałą, znajduje potwierdzenie w szeregu orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. postanowienie z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 363/07, OSNKW 2008, z.4, poz. 28, postanowienie z dnia 7 września 2001 r., III KO 29/01, Prok. i Pr. 2002, nr 2, poz. 1 i postanowienie z dnia 19 marca 2003 r., V KK 188/02, L.).

Co też istotne, reguła wyrażona w art. 57 § 2 k.k., rozumiana w przedstawiony wyżej sposób, znajduje również zastosowanie, gdy zbiegnie się podstawa do nadzwyczajnego złagodzenia kary, m.in. przewidziana w art. 60 § 3 k.k., z podstawami do obligatoryjnego nadzwyczajnego obostrzenia kary określonymi w art. 65 k.k.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że odnośnie przestępstw, co do których obrońca wskazuje na konieczność zastosowania art. 60 § 3 k.k., R. P. przypisano:

1) ciąg 22 przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., przy czym każdy z czynów miał być popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i zarazem przy ustaleniu, że odnośnie każdego z nich uczynił sobie stałe źródło dochodu i z tych dwóch powodów w podstawie skazania przywołano art. 65 § 1 k.k.; nadto do jednego z czynów wchodzących w przedmiotowy ciąg oskarżony nie przyznał się i przedstawił wersję wydarzeń odmienną od ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, który skazał go za ten czyn (chodzi o udział w kradzieży T. (...) nr rej. (...)), a poza tym, popełniając 8 z wymienionych czynów współdziałał tylko z jedną osobą – oznacza to, że w tych ostatnich przypadkach brak jest podstaw do zastosowania art. 60 § 3 k.k. z uwagi na brak ujawnienia istotnych okoliczności popełnionego przestępstwa przed organem ścigania (czyn, do którego oskarżony nie przyznał się) lub brak współdziałania „z innymi osobami”, czyli co najmniej dwiema, jak tego wymaga przytoczony przepis,

2) ciąg 14 przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., przy czym każdy z czynów miał być popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i zarazem przy ustaleniu, że odnośnie każdego z nich uczynił sobie stałe źródło dochodu i z tych dwóch powodów w podstawie skazania przywołano art. 65 § 1 k.k.; nadto popełniając 2 z wymienionych czynów współdziałał tylko z jedną osobą – oznacza to, że w tych ostatnich przypadkach brak jest podstaw do zastosowania art. 60 § 3 k.k. z uwagi na brak współdziałania „z innymi osobami”, czyli co najmniej dwiema,

3) przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i zarazem przy ustaleniu, że uczynił sobie z niego stałe źródło dochodu i z tych dwóch powodów w podstawie skazania przywołano art. 65 § 1 k.k.,

4) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i zarazem przy ustaleniu, że uczynił sobie z niego stałe źródło dochodu i z tych dwóch powodów w podstawie skazania przywołano art. 65 § 1 k.k., ale co najważniejsze, czynu tego dopuścił się współdziałając tylko z jedną osobą, co uniemożliwia zastosowania art. art. 60 § 3 k.k., który wymaga współdziałania z „innymi osobami”, czyli z co najmniej dwiema.

W rezultacie, spośród przestępstw, co do których obrońca domaga się zastosowania art. 60 § 3 k.k., kierując się poczynionymi uwagami, rozważenia wymagają jedynie przypadki opisane wyżej w punktach 1, 2 i 3. W każdym z tych przypadków mamy do czynienia ze biegiem podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary. Z jednej strony chodzi o art. 60 § 3 k.k., a z drugiej strony o dwie podstawy z art. 65 § 1 k.k., tj. popełnienie przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz uczynienie sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu, a w przypadku ciągów przestępstw również o instytucję fakultatywnego nadzwyczajnego obostrzenia kary określoną w art. 91 § 1 k.k.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, w analizowanych przypadkach, w myśl zaprezentowanej wykładni art. 57 § 2 k.k., zasadnym było odstąpienie od nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie kar w granicach zagrożenia przewidzianych przez przepis będący podstawą ich wymiaru. Za takim postąpieniem przemawia to, że z jedną podstawą do nadzwyczajnego złagodzenia kary zbiegły się dwie podstawy do obligatoryjnego jej obostrzenia, a odnoście ciągów przestępstw, aż trzy podstawy (ta trzecia fakultatywna), co zostało już wykazane. Nadto w przypadku obu ciągów przestępstw, występowały czyny, co do których nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 60 § 3 k.k. (współdziałanie tylko z jedną osobą lub nieujawnienie przed organem ścigania istotnych okoliczności popełnionego przestępstwa). W konsekwencji, to, że przepis art. 60 § 3 k.k. nie został zastosowany wobec oskarżonego, należało uznać za sprawiedliwe i mające swoje uzasadnienie w przepisach prawa.

Do zarzutu 5, dotyczącego rażącej niewspółmierności kary, Sąd Apelacyjny ustosunkuje się jednocześnie z omówieniem apelacji prokuratora.

II. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego R. W..

Na przekór twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy przeprowadził wnikliwe i wszechstronne postępowanie dowodowe odnośnie czynu przypisanego R. W.. Zebrane zaś dowody, i to wszystkie, ocenił zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena ta ma charakter swobodny, a nie dowolny i w efekcie poczynione ustalenia faktyczne, które znajdują oparcie w zgromadzonych dowodach, są prawidłowe. Nie doszło zatem do obrazy art. 4, 5 § 2, 7 oraz 410 k.p.k., jak też nie doszło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych.

Dla oczyszczenia przedpola należy zauważyć, że art. 4 k.p.k. nie może samodzielnie stanowić podstawy apelacji z uwagi na to, że formułuje jedynie naczelną zasadę procesu karnego o charakterze dyrektywy ogólnej (por. postanowienie SN z dnia 27 lipca 200 r., IV KKN 532/99, OSPriP 2001, Nr 1, poz. 7 i postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX Nr 51623). Z kolei, chybiony jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Nakaz rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego jest skierowany do organów prowadzących postępowanie karne. Oznacza to, że organ postępowania ma obowiązek postąpienia zgodnie z omawianą zasadą jedynie wówczas, jeśli to

on poweźmie wątpliwości, których nie można usunąć. Brak jest więc podstaw do stawiania sądowi zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., jeżeli sąd ten nie powziął niedających się usunąć wątpliwości. Innymi słowy, naruszenie zasady in dubio pro reo może nastąpić jedynie wtedy, gdy sąd orzekający w sprawie poweźmie określone wątpliwości, a nie mogąc ich usunąć, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Z takimi wątpliwościami nie można natomiast utożsamiać odmiennej oceny przebiegu zdarzeń wyrażanej w apelacji przez jej autora (por. postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., III KK 291/07, OSNwSK 2007/1/2569; postanowienie SN z 23 maja 2007 r., II KK 49/07, OSNwSK 2007/1/1129). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, co do tego, że R. W. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Tak rozumianych wątpliwości nie naprowadził też skarżący. Co też istotne, reguła wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. nie oznacza automatycznego przyjmowania najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji tylko dlatego, że w sprawie występują sprzeczne dowody. Pierwszoplanowym obowiązkiem Sądu jest bowiem ocena tych dowodów i oparcie swoich ustaleń na tych dowodach, które są wiarygodne i odrzucenie dowodów niewiarygodnych. Takiej właśnie trafnej oceny dokonał Sąd Okręgowy, o czym będzie mowa poniżej.

Odnosząc się szczegółowo do argumentów podniesionych przez skarżącego należy zauważyć, że:

Po pierwsze, Sąd I instancji słusznie dał wiarę relacjom Ł. W., w których obciążył R. W., jak i wyjaśnieniom tego ostatniego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Prawdą jest, że Ł. W. przed Sądem zmienił swoją wersję, ale Sąd Okręgowy trafnie uznał, iż owo „wycofanie się” było niewiarygodne. Ł. W. stwierdził bowiem, że to policjanci „wymusili” na nim obciążenie R. W.. Rzecz jednak w tym, że Ł. W., przebywając 2,5 roku w areszcie, nigdy nie zasygnalizował tego prokuratorowi, a „przypomniawszy sobie o tym” dopiero na rozprawie. Jeżeli chodzi o sugestie związane z treścią protokołu przesłuchania R. W., to Sąd I instancji zasadnie podniósł, że Ł. W., składając przedmiotowe relacje w postępowaniu przygotowawczym, nie mógł znać jego treści, gdyż R. W. został przesłuchany pierwszy raz dwa miesiące po jego przesłuchaniu. Choć ma rację obrońca, że zmiana wersji zdarzenia przez Ł. W. nie wpływała istotnie na jego odpowiedzialność, to jednak należy przyjąć, iż chciał on w ten sposób pomóc w uniknięciu odpowiedzialności R. W.. Nie ulega bowiem wątpliwości, że obiektywna ocena relacji Ł. W. prowadzi do wniosku, iż prawdziwy przebieg wypadków, w omawianym zakresie, przedstawił on w postępowaniu przygotowawczym. Niewiarygodne są również wyjaśnienia R. W., w których twierdził, że wcześniejsze przyznanie się do winy było wymuszone przez funkcjonariuszy Policji. Gdyby tak było, to z pewnością już w postępowaniu przygotowawczym zawiadomiłby o tym prokuratora. Jest przecież dorosłym człowiekiem, dysponującym odpowiednim doświadczeniem życiowym i rozeznanie. Nie uczynił jednak tego, a „przypomniawszy sobie o tym”, podobnie jak Ł. W., dopiero w toku postępowania sądowego. Taka postawa jest nieracjonalna. Poza tym, organy ścigania, dysponując relacją Ł. W., nie miały powodu, aby wywierać dodatkowy nacisk na R. W. poprzez okazywanie mu protokołu przesłuchania Ł. W.. Za wręcz absurdalne trzeba potraktować wyjaśnienia R. W., że przyznanie się do winy zostało wymuszone na nim przez obrońców R. i Ż., co przekonująco wykazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i zbędnym byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.

Po drugie, ma rację Sąd Okręgowy, że sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego byłoby danie wiary wyjaśnieniom R. W., w których przekonywał, iż wprawdzie „był zaskoczony” rozmiarem uszkodzeń w przedstawionym mu do oględzin pojeździe, ale jednocześnie zaniechał sprawdzenia zgodności numerów identyfikacyjnych tego auta z numerami pojazdu, który miał uczestniczyć w rzekomej kolizji i w konsekwencji wpisał do protokołu numery innego pojazdu niż ten, którego rzeczywiście poddał oględzinom, co miało być wynikiem „ciągłego kierowania jego uwagi przez Ł. W. na nowe uszkodzenia”. Takie tłumaczenie jest po prostu naiwne oraz całkowicie niewiarygodne i to tym bardziej, że oskarżony sam przyznał, iż z prawej strony samochodu zamontowane były części zawierające prześwity koloru czerwonego, których nie było z drugiej strony auta. Oskarżony był doświadczonym pracownikiem towarzystwa ubezpieczeniowego i zajmował wysokie stanowisko. W swoich wyjaśnieniach nie potrafił wytłumaczyć rzeczowo opisanego zaniechania. Co jest zrozumiałe, gdyż okoliczności jego zachowania wskazują jednoznacznie, że miał on pełną świadomość, iż w protokole oględzin pojazdu potwierdził nieprawdę, co do okoliczności wskazanych w opisie przypisanego mu przestępstwa i w ten sposób udzielił innym osobom pomocy w dokonaniu oszustwa. Działał przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. 2000 złotych. Za wręcz irracjonalną należy uznać wersję R. W., że kwota ta miała stanowić „wynagrodzenie za szczegółowe

dokonywanie oględzin”. Przede wszystkim niezrozumiałym jest dlaczego Ł. W. miałby mu płacić za stwierdzenie prawdy, czyli potwierdzenie tego co w rzeczywistości ma miejsce. Doświadczenie życiowe przemawia za tym, że wręczanie pracownikowi firmy ubezpieczeniowej tak niebagatelnej kwoty, w stosunku do wysokości oczekiwanego odszkodowania, miało nastąpić w zamian za potwierdzenie nieprawdy we wskazanym protokole, jak to ustalił Sąd Okręgowy. Nadto, w ogóle nazywanie przedmiotowej kwoty „wynagrodzeniem” jest nieadekwatne. Wszak R. W. otrzymywał wynagrodzenie od swojego pracodawcy, tj. towarzystwa ubezpieczeniowego. Klient, który wnioskuje o wypłatę odszkodowania, nie płaci pracownikowi dokonującemu oględzin pojazdu żadnego wynagrodzenia. Jedynym racjonalnym wytłumaczeniem zobowiązania się przez Ł. W. do zapłaty 2000 złotych oskarżonemu jest to, że miały być to pieniądze za potwierdzenie nieprawdy, które przecież niewątpliwie nastąpiło. Wersja R. W., że nie miał świadomości, iż potwierdza nieprawdę w dokumencie i wspomniane 2000 złotych traktował jako mu należne „za pracę”, jest nie do zaakceptowania, gdy weźmie się pod uwagę, jak to już zaakcentowano, zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego – pamiętając przy tym, że oskarżony posiadał stosunkowo wysoki stopień orientacji w dziedzinie związanej z rozpatrywaniem wniosków o odszkodowanie, kierowanych do firmy ubezpieczeniowej, wadze jaką mają protokoły oględzin uszkodzonych pojazdów (w tym potwierdzenie zgodności numerów identyfikacyjnych) i zasadach wynagradzania jego pracy.

Po trzecie, z wyjaśnień R. W. wynika, że w pewnym momencie, zamiast kwoty 2000 złotych, zasugerował, aby Ł. W. dał mu opony do samochodu, co jednak nie nastąpiło. Nie było jednak tak, że oskarżony miał zapłacić Ł. W. za opony 2000 złotych, co zdaje się sugerować obrońca w podniesionym zarzucie.

Po czwarte, E. W. zaprzeczyła, aby brała udział w oględzinach samochodu, które przeprowadził R. W.. W sprawie oczywistym jest, że oskarżony stwierdzając w protokole oględzin, iż w/w była przy tej czynności obecna potwierdził nieprawdę. Choć okoliczność ta sama w sobie nie ma wpływu na przyjętą kwalifikację czynu, to niemniej opis czynu winien oddawać m.in. „sposób i okoliczności” jego popełnienia, co należy wyprowadzić z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. Taką właśnie okolicznością, związaną z przestępczym zachowaniem oskarżonego, jest potwierdzenie nieprawdy również w omawianym zakresie. Wskazując na obecność E. W., tj. zgłaszającej szkodę, oskarżony chciał w ten sposób w większym stopniu uwiarygodnić sporządzony przez siebie dokument.

Podsumowując, żaden z zarzutów podniesionych przez obrońcę nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k., a zarazem poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które jednoznacznie wskazują na sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Kwestia związana ze współmiernością wymierzonej R. W. kary zostanie omówiona łącznie z odniesieniem się do apelacji prokuratora.

III. Odnośnie apelacji prokuratora oraz apelacji obrońców w zakresie orzeczenia o karze (wyrok co do reprezentowanych przez nich oskarżonych został wszak zaskarżony w całości), w tym odnośnie zarzutu numer 5 zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego R. P..

Apelacja oskarżyciela publicznego, jak i apelacje obrońców w zakresie orzeczenia o karze, co do oskarżonych R. P. i R. W., nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie zwrócić należy uwagę na pewne „niedomagania” oraz niekonsekwencje apelacji prokuratora. Po pierwsze, opis zarzutu jest bardzo ogólnikowy. Poprzestano w nim na wymienieniu kar orzeczonych przez Sąd Okręgowy i lakonicznym stwierdzeniu, że są one „rażąco niewspółmierne”. Nie wskazano czy chodzi o rażącą surowość, czy też o rażącą łagodność. Co jednak istotniejsze, nie określono powodów, które miałyby zdecydować o tym, że wymierzone oskarżonym kary są „rażąco niewspółmierne”. Konstruowanie takich zarzutów, mających postać szymeli, „psujących” niejako do każdej sprawy, bez odwołania się do indywidualizujących ją okoliczności, uznać trzeba za odbiegające od wzorca, który należy oczekiwać od autora apelacji będącego podmiotem fachowym. Po drugie, niekonsekwencją jest domaganie się w niektórych przypadkach orzeczenia takich samych kar, jakie orzekł Sąd I instancji lub nawet niższych, mimo wniesienia apelacji na niekorzyść oskarżonych. Otóż prokurator wniosł, aby R. P. za czyn z art. 258 § 1 k.k. oraz za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. została wymierzona taka sama kara pozbawienia wolności,

jaką wymierzył Sąd Okręgowy. Nadto domaga się, aby za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono R. P. takie same kary grzywny, jakie orzekł Sąd I instancji, a za czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. zawnioskował o obniżenie kary grzywny. W opisanym zakresie, z oczywistych względów, zarzut rażącej niewspółmierności kary stanowi niekonsekwencje i nie sposób mówić o jego racjonalności. Z kolei za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. prokurator domaga się obostrzenia wymierzonej R. P. kary pozbawienia wolności z 8 miesięcy do 1 roku, a za czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. z 1 roku i 3 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy. W tych ostatnich przypadkach również można mieć wątpliwości czy pomiędzy karami orzeczonymi przez Sąd Okręgowy, a tymi, których domaga się prokurator istnieje tak daleko idąca dysproporcja, która spełniałaby wymóg „rażącej niewspółmierności”.

Odrywając się jednak od poczynionych wyżej uwag, stwierdzić należy, że wymierzone wszystkim oskarżonym kary jednostkowe, jak i kary łączne nie rażą ani swą łagodnością (co jak wynika z uzasadnienia apelacji starał się wykazać prokurator), ani surowością (odnosząc się do apelacji obrońców, którzy zaskarżyli przeciw wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonych R. W. i R. P. w całości, w tym do zarzutu numer 5 zawartego w apelacji obrońcy ostatniego z wymienionych oskarżonych).

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje na to, że Sąd Okręgowy, wbrew sugestiom skarżących, kształtując rozmiar kar wymierzonych R. P., Z. S. (2), R. W. i M. P. wziął pod uwagę wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te, które przemawiały na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Ponadto, Sąd Okręgowy każdej z tych okoliczności nadał odpowiednią rangę i wagę. Uczynił to łącznie przez przyznanie wszystkim okoliczności, a mianowicie tak tych łagodzących, jak też obciążających, które leżały po stronie poszczególnych oskarżonych. W części motywacyjnej wyroku Sąd I instancji przekonująco uzasadnił swoje stanowisko, które w pełni akceptuje Sąd Apelacyjny.

Odnośnie R. P. Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę w szczególności na to, że:

- w przypadku działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – zaprzestał on popełniać czyny zabronione dopiero w wyniku zatrzymania, a wysokość wyrządzonych przez niego szkód przekroczyła milion złotych i nie naprawił ich nawet w części,
- popełniając ciągi przestępstw, przypisane mu w punkcie 2 i 3 wyroku, działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu, a przy tym ilość dokonanych kradzieży samochodów była znacząca; te dwie pierwsze okoliczności zostały też uwzględnione przy wymiarze kary za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
- jest on osobą uprzednio niekaraną i od czasu ujawnienia jego przestępczego procederu prowadzi normalny, ustabilizowany tryb życia – założył rodzinę i pracuje na jej utrzymanie; Sąd Apelacyjny podkreśla jednocześnie, że od zakończenia przez niego popełniania przestępstw upłynęło ponad 14 lat,
- przyznał się on w znakomitej większości do popełnienia zarzucanych mu przestępstw i złożył wyjaśnienia pomocne w ustaleniu stanu faktycznego.

Wymierzając R. P. kary łączne Sąd Okręgowy trafnie zwrócił uwagę na bliskość czasową popełnionych przez niego przestępstw i zarazem szeroki katalog naruszonych przez niego dóbr chronionych prawem, a jednocześnie uwzględnił cele związane z prewencją indywidualną oraz kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Co do Z. S. (2) Sąd Okręgowy zasadnie zwrócił uwagę na:

- upór z jakim realizował zamiar oszustwa – nie zaprzestał działań przestępczych, mimo iż miał sporo czasu na refleksję biorąc pod uwagę odstęp czasu pomiędzy poszczególnymi etapami jego działań przestępczych,
- przyznanie się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw i złożenie wiarygodnych wyjaśnień,
- uprzednią niekaralność,
- prowadzenie ustabilizowanego trybu życia.

Ustalając rozmiar kar łącznych wobec Z. S. (2) Sąd Okręgowy uwzględnił bliskość czasową popełnionych przez niego przestępstw i zarazem szeroki katalog naruszonych przez niego dóbr chronionych prawem oraz konieczność przyjęcia kwalifikacji kumulatywnej (wyczerpanie jednym czynem znamion opisanych w różnych przepisach Kodeksu karnego), a jednocześnie kierował się celami związanymi z prewencją indywidualną oraz kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie można również pominąć tego, że od popełnienia przez Z. S. (2) przypisanych mu czynów upłynęło niemal 15 lat. Co też istotne, prokurator nie zakwestionował zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Jeżeli chodzi o R. W., to Sąd Okręgowy trafnie wskazał z jednej strony na to, że popełniając przypisane mu przestępstwo działał jako osoba zawodowo uczestnicząca w obrocie prawnoubezpieczeniowym i zajmująca stanowisko kierownika w jednym z działów towarzystwa ubezpieczeniowego, czym naruszył zaufanie pracodawcy, ale z drugiej strony nie był wcześniej karany i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Zasadnie jednocześnie Sąd I instancji zwrócił uwagę na incydentalny charakter czynu popełnionego przez R. W..

W świetle opisanych okoliczności nie sposób uznać, że zastosowanie wobec R. W. art. 37a k.k. i wymierzenie mu samoistnej kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, po 50 złotych jednak stawka, razi łagodnością, czy też surowością. Za trafnością tego rozstrzygnięcia przemawia również to, że od popełnienia przypisanego mu przestępstwa upłynęło niemal 16 lat, co przy incydentalności tego czynu ma niebagatelne znaczenie - pomijając już to, iż dopuścił się on przestępstwa w postaci pomocnictwa.

Odnosnie M. P. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że:

- działał on z uporem, ponieważ miał czas na refleksję z uwagi na odstęp czasu pomiędzy zgłoszeniem „upozorowanej szkody”, a odbiorem odszkodowania,
- nie był on uprzednio karany i prowadzi ustabilizowany sposób życia, a jego czyn miał charakter incydentalny.

Uwzględniając właśnie incydentalny charakter przestępstwa popełnionego przez M. P. oraz to, że dopuścił się go ponad 16 lat temu, za w pełni uzasadnione i nie raziące ani łagodnością, ani surowością należy uznać zastosowanie wobec niego art. 37a k.k. i wymierzenie mu samoistnej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, po 40 złotych każda.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny uznał, że wymierzone wszystkim oskarżonym kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny, jak też wymierzone oskarżonym R. P. i Z. S. (2) kary łączne, nie razi surowością, ani łagodnością, ponieważ są adekwatne do stopnia ich zawinięcia, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez nich przestępstw, a także zapewniają prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec nich.

Wysokość jednej stawki dziennej grzywny uwzględnił stan majątkowy, dochody, warunki osobiste, rodzinne i możliwości zarobkowe poszczególnych oskarżonych.

Nie budzi też zastrzeżeń dwuletni okres próby wyznaczony w przypadku Z. S. (2). Uwzględniając wspomniany upływ czasu od popełnienia przypisanych mu czynów, okres ten jest wystarczający dla sprawdzenia jego zachowania i wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Nadto, uwzględniając sytuację majątkową i rodzinną oskarżonych R. P. i R. W. oraz kierując się względami słuszności (nie uwzględniono apelacji obrońców oskarżonych, jak i apelacji prokuratora), Sąd Apelacyjny zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję, a odnośnie Z. S. (2) i M. P. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

M. Ś. H. K. M. T.